

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΙΚΟΥ

(ΣΙΚΕΛΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ζούσε μιά φορά κ'έναν καιρό ένας γέρος που είχε δυό γιουσίς. Ο μεγαλύτερος ήταν κακός, τεμπέλης, μοχθηρός, ο μικρότερος καλός και εργατικός, γεμάτος καλοσύνη. Ο πατέρας τους είχε κ' ένα άλογο, ένα άτι όραιο και δυνατό, που έδιεφερε απ' όλα τ'άλλα άλογα, γιατί μπορούσε και μίλαγε σάν άνθρωπος, και ήξερε πράγματα που κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε νά ξέρη. Μιά μέρα, ο γέρος άρρώστους και καταλόβος πώς ήθελε ή ώρα του νά πεθάνη. Φώναζε λοιπόν τ'ά παιδιά του και τούς ειπε :

— Σε σένα, Τζεβάνι, ποθείς ο μεγαλύτερος, άφνειο τ'ό σπίτι μου και τ'ό χτήμα μου. Έδω νά ζήσης, και σου εδωχόμαι νά παντρευτείς, νά κινήσ η παιδιά κ' άγγόνια, και νά ίδης κάθε προκοπή. Σε σένα, Τσικού, ποθείς ο μικρότερος, άφνειο μονάχα τ'άλογο μου. Άμα πεθάνω, καρβάλλησέ το και πήγαινε νά βρής τήν τύχη σου. Άν πάρης τόν ίσιο δρόμο θά γίνης μιά μέρα μεγάλος και τρανάς.

Αυτά τούς ειπε ο γέρος και σέ λίγο ξεψύχησε. Όπως τούς ειχε πη, τ'ό μεγαλύτερο απ' τ'ά δυό παιδιά του έμεινε στό σπίτι, και τ'ό μικρότερο πήγε τ'άλογο του, άποχαιρέτησε τόν άδελφό του κ' έφυγε γιά νά βρής τήν τύχη του.

Πήγε, πήγε, ως πούφτασε σ'ένος βασιλιά τ'ό παλάτι. Ένεί ζή- ζησος και παρουσάστηκε στό βασιλιά και τόν παρεκάλει νά τον πάρη στήν ύπαιθροσία του. Κι' ο βασιλιάς τόν έσιμαθήσε και τόν έκατέησε στό παλάτι.

Τόσο δέ έγινε φχαριστημένος ο βασιλιάς από τ'ό νέο του ύπη- ρέτη, που ταχτικά τόν έπροβόβαζε, ως πού τόν έκανε ύπαιθροσία του !

Ο άδελφός του Τσικού, ά- κολου τις προκοπές του άδελφού του μέ μοχθηρία και μέ φθόνο. Άμα τούτος έμαθε πώς ειχε γί- νει ύπαιθροσία τ'ό βασιλιά, ά- ποφάνισε νά τόν βιάση και πε- ρίμενε την κατάλληλη εύκαιρία.

Σέ λίγο ο βασιλιάς έκηρύξε σ'όλο του τ'ό βασίλειο πώς τ'ό παλάτι του εδμενε άνοιχτό όλη τήν ήμέρα κ' όποιος ήθελε μπο- ρούσε νά πάη και νά θωμάσση τ'ά πλούτη και τούς θησαυρούς του. Ξεκίνησε τότε ο κακός ά- δελφός του Τσικού και πήγε στό παλάτι. Άφου τ'ό γύρισε ό- λο, πήγε στό βασιλιά και τού ειπε :

— Ω, βασιλιά, όραιο τ'ό πα- λάτι σου και θωμάστα τ'ά λά- φρα σου. Λείπει όμως κάτι από δώ μέσα : Τ'ό σπαθί του Άνθρω- ποφάγου.

Ο βασιλιάς τότε, χωρίς βέ- βαια νά ξέρη πώς ο άνθρωπος αυτός ήταν άδελφός του Τσικού, τόν ερώτησε :

— Και πού μερωδ νά τ'ό βρω αυτό τ'ό σπαθί ;
— Όσο γι' αυτό, εν' εύκολο. Έχεις έναν ύπαιθροσία πού τόν λέγε Τσικού. Αυτός, μερκει νά στό φέρη.

Τότε ο βασιλιάς έστειλε και φώναζε τόν Τσικού και τού ειπε :
— Τσικού, θέλω τ'ό σπαθί του Άνθρωποφάγου ! Πρέπει νά φροντίσης μέ κάθε τρόπο νά μου τ'ό φέρης !

Παρανεύτηκε ο Τσικού άμα τάκουσε αυτό, κ' άπόρησε πώς ήθελε στό βασιλιά τέτοια ιδέα. Ύποσέθηκε όμως πώς θάκανε ότι μπορούσε, κ' έφυγε...

Πήγε τότε ίσια στό σταύλο όπου ειχε τ'άλογο του, πού συνεί- θεζε πάντα νά συμβουλευέται άμα ερχότανε σέ δύσκολη θέση.

— Μήν φοβάσαι και θά τόν καταφέρουμε, τού ειπε τ'άλογο. Καβάλλησέ με, θά σέ πάω γώ και πού πρέπει, κ' άμα φτάσουμε θά σου πώ τί θά κάνης.

Έτσι ο Τσικού ξεκίνησε μέ τ'άλογο του γιά νά φέρη τ'ό βα- σιλιά τ'ό σπαθί του Άνθρωποφάγου.

Μέρες πολλές προχωρούσαν, άσπου τέλος φτάσανε στόν τόπο πού κατοικούσε ο Άνθρωποφάγος.

— Τώρα κατέβα, ειπε στόν άφέντη του τ'άλογο, άγόρασε ένα σακκουλάκι, πάσε και μερικά κουνουλάκια, όσα μπορείς περισσό- τερα, ζωντανά όμως, και βάλτα μέσα.

Ο Τσικού έκανε όπως τούτε τ'άλογο του. Έπειτα τ'ό κα- βάλλησε πάλι, και πήγαν ίσια στό σπίτι του Άνθρωποφάγου. Μό- λης φτάσανε, ο Τσικού κατέβηκε κάτω και μίλησε κρυφά μέσα. Έτανε κωφός άκούμα, κ' ο Άνθρωποφάγος έλειπε. Μητρε λοιπόν άνενόηχτος ο Τσικού στήν κάμαρά του, άφισε έλεύθερα όλα τ'ά

κουνουλάκια, κ' έπειτα κριτίκισε κ'άν τ'ό κρεβάτι. Άργά τή νύχτα, ήθεσε κ' ο Άνθρωποφάγος, πάλι κουρασμέ- νος, εσπλώθηκε άρρώσος στό κρεβάτι κ' έβρισε τ'ό περιόχιο σπαθί του, πού λομποκοπούσε στό πλεθρό του. Μόλις έσπλώθηκε τ'ό ριχτήησε τ'ά κουνουλάκια κ' άρχισαν νά τόν τσιμπούν. Ο Άν- θρωποφάγος γύριζε από δώ, γύριζε από κει, μιά ποιθηνά δέν εβ- ρισκε ήσυχία, όπ' τ'ά κουνουλάκια. Τόσο μάλιστα τόν ζάλισανε πού ούτε είλε τόν Τσικού τήν ώρα πού τούτρενε τ'ό σπαθί του, ούτε τόν άκούσε τήν ώρα π'όφευγε.

Στήν πόρτα τίν περιμενε τ'άλογο του. Ο Τσικού τ'ό καρβάλλησε και γύρισε στό παλάτι. Όταν είλε τ'ό σπαθί, ο βασιλιάς χάρηκε πολύ.

Ο άδελφός του Τσικού όρως ζήλεψε πολύ άμα έβρισε τ'ό κα- τέρημα τού άδελφού του. Ξαναπήγε λοιπόν στό βασιλιά και τού ειπε :

— Ο Τσικού πού σούφερε τ'ό σπαθί του Άνθρωποφάγου μπο- ρεί νά σου φέρη κ' αυτίεν τίν ίδιον. Πές του και θά δής...

Κι' ο βασιλιάς κάλεσε πάλι τόν Τσικού και τού ειπε :
— Τσικού, τώρα πεφίρесе τ'ό σπαθί, θέλω νά μου φέρης και τόν Άνθρωποφάγο τόν ίδιον.

Πήγε πάλι ο Τσικού, όπως και πριν και παρεπνέθηκε στό έ- λογο του :

— Μή φοβάσαι, τούτε τ'άλογο. Κι' αυτό εν' εύκολο. Καβά- λησε και θά δής.

Έτσι ο Τσικού έφυγε πάλι γιά τή χώρα του Άνθρωποφάγου. Άμα έφτασε εκεί, έβρισε νά διακρινόηουνε σ'όλη τήν πολιτεία πώς ο Τσικού, ο ύπαιθροσία τ'ό βασιλιά, πούκλεψε τ'ό σπα- θί του Άνθρωποφάγου, ειχε πε- θάνει. Τάκουσε κ' ο ίδιος ο Άνθρωποφάγος αυτό και εύχό- ριστήηκε.

Έπειτα ο Τσικού άγόρασε έ- να πριόνι κ' ένα τσεκούρι, πή- γε στό δάσος πούτανε κοντά στό σπίτι του Άνθρωποφάγου, έρριξε χάμω ένα δέντρο, κ' άρ- χισε νά κόβη σανίδα. Σέ λίγο τόν είλε ο Άνθρωποφάγος και πήγε και τόν ερώτησε τί κάνει.

— Μ' έχει στείλει ο Βασι- λιάς, άφέντη, τάποκρίθηκε ο Τσικού. Μ'έστειλε νά τού φτά- σω ένα σφέροτο γιά νά βάλω μέσα τόν Τσικού, τόν πιστό τού ύπηρέτη, πού πέθανε προχτές.

— Άν θέλεις σέ βοηθάω κ' έγώ, τού πρότενης τότε μέ χαρά ο Άνθρωποφάγος.

Και στρώθηκε κ' ούτός μαζί μέ τόν Τσικού στήν δουλειά. Σέ λίγο τ'ό σφέροτο ήταν έτοιμο. Τότε ο Τσικού σηκώθηκε άπάνω κ' έκανε τάχα πώς έβυσε τ'ό κεφάλι του. Τέλος ειπε :

— Διάβολε ! Σίχισα νά πάρω τ'ά μέτρα αυτού τού διάλο-Τσι- κού. Τώρα τί θά κάνω ;...
— Ύστερα γύρισε στόν Άνθρωποφάγο και τού λέει.

— Ο Τσικού ειχε ίσα-ίσα τ'ό μπόι τ'ό δικό σου. Ξαπλώνησε μιά στιγμή στό σφέροτο νά δώ άν ειπε βολικό !

Μετά χαράς, ειπε ο Άνθρωποφάγος, και μπαίνει και έσπλώ- νεται μέσ στό σφέροτο. Δέ χάνει καιρό ο Τσικού, ρίχνει άπάνω τ'ό σκέπασμα, τού κλείνει καλό, και τ'ό δένει μ' ένα γερό σκινά. Τ'ό φορτώνει έπειτα σ'άλογο του και γύρισε στό βασιλιά. Άμα είλε πώς ο Τσικού τούχε φέρη και τόν Άνθρωποφάγο, ο βασιλιάς τόν παρεσημοφάρησε και τόν έπαιβόβαζε. Όσο γι' τόν Άνθρω- ποφάγο, ο βασιλιάς παράγγειλε και τού φτιάσανε μιά γερή σιδε- ρένια κάσσο, μέ τριπλάς κλειδαριές και τόν κλειδώσανε και πάντα εκεί μέσα.

Σέ λίγον καιρό, έφυγε νά πεθάνη ή βασίλισσα. Κι' ο βασιλιάς θέλησε νά ξενοπαντρευτεί. Ηθιλε όρως νά πάρη μιά βασιλοπούλα όμοιόφότερη από κάθε άλλη, και δέν έβρισκε κορμιά τού γούστου του. Τότε ο άδελφός του Τσικού πήγε πάλι κρυφά στό βασιλιά και τούτε :

— Ω, βασιλιάς, μιά μονάχα βασιλοπούλα γάνει γιά σένα, κ' αυτή εινε ή όμορφότερη τού κόσμου. Τήν έξερει ο Τσικού. Πές του το, και θά σου τήν φέρη...

Ο βασιλιάς κάλεσε τίν Τσικού και τού ειπε :
— Θέλω νά μου φέρης τήν όμορφότερη βασιλοπούλα τού κό- σμου, γιά νά τήν πεζώ γυναικό μου. Σέ όχτώ μερες, ζηνού νά

Τήν έλπισε από τή μέση και...

τήν έχω έδω. Άλλοιώς θα σε κάνω χίλια κομμάτια !
 "Όπως έκανα πάντα, ο Τοικουό πήγε και μίλησε με τάλογο του και το ξυπνο έλογο του είπε :
 — Καβάλλησέ με και μη σε νοιάζει. Όλα θα πάνε καλά.
 — Καβάλλησε τάλογο του ο Τοικουό, και φύγαγε γιά να βρούνε την όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου. Τρεις μέρες προχωρούσαν, όσπου τέλος φτάσανε στο κάστρο που ζούσε η όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου.

Τότε τάλογο στάθηκε και είπε στον Τοικουό :
 "Έσύ θα κάτσης μόνος σου έδώ απέξω, και γώ θα μπώ στην αλλη του κάστρου. Σε λίγο θα με δης να βγαίνω με τήν βασιλοπούλα άπάνω μου. Πήδησε και σύ, καβάλλα, και σε τρεις μέρες,θά-μαστε πάλι στο παλάτι.

Αύτα είπε τάλογο, και μπήκε στην αλλη του κάστρου, όπου άρχισε να χλιμιντριάει. Άμα είδε το όφαιο έλογο, η βασιλοπούλα ζήτησε άπ' τον πατέρα της την άδεια να το καβάλληση. Ο πατέρας της τη βοήθησε τότε πρόθυμα ν' άνεβη και να κάτση στη σέλλα.

Μόλις όμως κάθισε άπάνω του, τάλογο πήρε δρόμο, και βγήκε άπ' την αλλη του κάστρου. Καθώς περνούσε μπροστά άπ' τον Τοικουό, ο Τοικουό κήδησε κι αυτός από πίσω, κι άρπαξε την βασιλοπούλα άπ' τη μέση, γιά να μην του φύγη. "Έτσι σε τρεις μέρες φτάσανε στο βασιλιά τo παλάτι. Ο βασιλιάς άνθουσιάστηκε μόλις είδε την πεντόμορφη βασιλοπούλα, και της είπε πως ήθελε να την κάνει γυναίκα του. Μά η βασιλοπούλα δέν τον ήθελε με κανέναν τρόπο.

Τέλος, ύπεχώρησε, και δέχτηκε να τον παντρευτεί, μ' έναν όρο όμως :

— Θα σε πάρω, ειπε του βασιλιά, μονάχα όταν κάνης αυτό που θα σου πω. Θα χρίσης ένα μεγάλο φουόνο, θα βάλης να τον άνάψουνε και θα διατάξης τον Τοικουό να μη μέσα.

Στενοχωρήθηκε ο βασιλιάς που τάκουσε αυτό, άγάπαγε όμως τρελλά τή βασιλοπούλα, κι άποφάσισε να της κάνει τη χαρά.

Άμα έμαθε την καταδική του, ο Τοικουό, χωρίς καμμά έλιπίθα πιά, πήγε ν' άποχωρητηση τάλογο του.

Μη φοβάσαι καθόλου, τούπε πάλι τάλογο. Την ήμερα που θα σου όρσει ο βασιλιάς να μπής μέσα στο φουόνο, έσύ θ' άρθής πρώτα έδώ. Θα με βγάλης έξω, θα με καβάλλησης, και θα με βάλης να τρέξω όφρα πού-λή, όσπου να δης άφουός να βγαίνω άπ' το στόμα μου. Τότε θα κατέβης, θα μάξήσης τους άφουός και θ' άλείψης μ' αυτούς έλο μου το κορμί. Άμα το κάνεις αυτό, δέν έχωσ να φοβηθής τίποτα, γιατί η φωτιά δε θα σε πιάση !...

Ο Τοικουό έκανε όπως του είπε τάλογο του, και έπειτα πήγε και μπήκε μέσ' στο φουόνο, μπροστά στά μάτια του βασιλιά και της βασιλοπούλας.

"Όταν όμως άνοιξαν να τον βγάλουν άπό μέσα ψη-μένον, αυτός μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάλι έξω, γερός και άπέλαχτος !

Ο βασιλιάς έμεινε τότε ν' άνοιχτο το στόμα.
 Άμα είδε το θαύμα αυτό κ' η βασιλοπούλα, είπε στο βασιλιά :

— Άν θέλεις να γίνω γυναίκα σου, να μπής και συ μέσ' στο φουόνο όπως μπήκε ο Τοικουό !

Ο βασιλιάς τα χρειάστηκε, πήρε λοιπόν κατά μέρος τον Τοικουό και τον έρώτησε πως τα κατάφερε και δέν τον έβλαψε η φωτιά. Ο Τοικουό όμως, που τον είχε πολύ φούρα, γιάτι θέλησε να τον ψήση στο φουόνο, του είπε :

— Άλθειψα όλο μου το σώμα με λίπος, κ' έτσι δέν έπαθα τίποτα.

Ο βασιλιάς, που δε σκεφτόταν τίποτ' άλλο από τη βασιλοπούλα, τον πίστεψε, άλείφτηκε όλος με λίπος, και μπήκε μέσ' στο φουόνο.

Μά κάπως ο δυστυχός κ' έγινε στάχτη ! Κι' ο Τοικουό πήρε τότε γυναίκα του την όμορφότερη βασιλοπούλα του κόσμου, έγινε βασιλιάς και βασίλευσε πολλά-πολλά χρόνια...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΪΝΤΩ

Ο φιλοπόλεμος βιεμήχανος. Ο Μαρκονίει και το έμποριο τών δερμάτων. Ο παρεξηγημένος μεγαλοφυής. Ένας άνι-κανος άνδρας. Η φλύαρη Ρωμανίς ήθοποιός. Ο Φευντώ δέν της κρατάει κακία !...

Ένα βράδυ, στα 1910, ο Φευντώ καθόταν σ' ένα τραπέζια του «Μετροπολιταίν-μπάρ» του Παρισιού, κι' έπινε ήουκα-ήουκα τo ούζο του, όταν έξαφνα εισήλασε μέσα στο κέντρο μιά θορυβώ-δης παρέα; γνωστών του, οι όποιοι, μόλις τον είδαν πήγαν και έγ-κατεστάθησαν στο τραπέζι του. Οι φίλοι του Φευντώ, συνανθόντο κι' από έναν παχύ κύριο, άγνωστό του, τον όποιον και του συνέ-στησαν άμέσως.

Ο παχύς κύριος, μόλις κάθισε, άρχισε να ρητορεύει καταφρο-μένος άναντίον της Κυβερνήσεως γιά την άδράνεια που—καθός αυτός έλεγε—έδειχνε κυρίως στην άποικιακή της πολιτική.

— Πρέπει να στείλη στρατό στο Μαρόκο !... άρχισε να φω-νάει. Έως τότε θάφηνι άνεπλόγητους τους άγρίους Μαρρανούς να σφάζουν τους στρατιώτες των προσαυλακών μας ;... Πρέπει να τους έξολοθρευση όλους !... Νά τους σφάζει άρδά...

Ο Φευντώ, ο όποιος είχε άρχσει να ένοχλείται από τις άγρολογονίες του άγνωστού του κυρίου, τον διέκοψε άπότομα και τον έρώτησε :

— Τι έργοσία κάνετε, κύριέ μου !...

— Είμαι βιομήχανος... άπήνησε ο ύπερκατωτής, θορυβημένος λίγο από την άπόροπη έκείνη έρώτηση.

Η ειδικότης μου εινε η βιομηχανία χαρτοφυλάκων και πορτοφολιών από δέρμα μαρκονίει...
 —... Άνθράκω ;... τον έναρωτήθηκε τότε με ά-πάθεια ο πνευματωδέστατος Φευντώ.

Ο Φευντώ, μονοτύτι δέν ήταν καχός, δέν μο-ρούσε να χνευθση μερικούς μεγαλοσχημούς συναδέλ-φους του, οι όποιοι, άν και δέν είχαν να παρουσιά-σουν παρά έργα άνιαρά και άποτυγμένα έπαιρναν άπέ-ναντί του ύψος παρεξηγημένον μεγαλοφυών, οι ό-ποιοι μόλις και μετά βίας κατεδέχοντο να άτενίσουν έναν κοινό λαϊκό κομποδιογράφο.

Μιά μέρα, ένας φίλος του του είπε γιά κάποιον τέτοιου είδους συγγραφέα, ο όποιος, σόν τοίς άλλοις, έφημιζετο και γιά τις συ-ζητιακές του άτυτίες :

— Ένα πράγμα μόνον κατώρθωσε να κάνει αυτός ο άνδρας : να... άπατάται συνεχώς από τη γυναίκα του !

— Δέν βαρύνεσαι, άπήνησαν ο Φευντώ. Ούτ' αυτό δέν εινε σε θέση να κάμη μόνος του, χωρίς τη βοήθεια ενός τρίτου !

Μιά νύχτα κατά τις τρεις το πρωί, ο Φευντώ βρισκόταν ξα-πλωμένος, κατάκοπος, με το πούρο στο στόμα, στην πολυθρόνα έν-ός νυκτερινού μπάρ του Παρισιού.

Έξαφνα, μιά ρομανία ήθοποιός, άγνωστή του, τον έπλησιασε και άρχισε να του λέη :

— Ά, κύριε Φευντώ !... Δέν έξέρετε πόσο είμαι εύτυχημένη που σάς γνωρίζω... Έπαύει τα έργα σας παντού : Στη Ρομανία, στο Βουκουρέστι, στο Ζασού, στο Τσάρνοβιτς, στο Άραντ, στο Κα-ρακουλού, στο Καρλασάκι, στη Βραία, παντού... παντού...

Ο Φευντώ τότε, με το βαρυστημένο του ύψος και χωρίς να κουνηθη από τη θέση του, της άπήνησε :

— Δέν πειράζει... Δέν σάς κρατώ γι' αυτό καμμά κακία !...

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΓ' ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΛΜΗΡΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Ο Λουδοβίκος 13ος της Γαλλίας ήταν μεχίως ύπερβολής σε-μνός. Δέν μπορούσε να άνεχθη, μεταξύ άλλων, και τα τολμηρά ντε-κολτέ των κυριών.

Κάποτε, σ' ένα δημόσιο γεύμα, άπέναντι του βασιλέως έτυχε να καθίση μία δεσποινίς με πολύ άνοιχτο ντεκολτέ. Μόλις την είδε, ο βασιλέως έχασε το κεφάλλο του βαθυά στο κεφάλι του, έτσι που τα άκρα του κεφάλλου τον έμπόδιζαν να την άντικρίθη. Στη στάση αυτή παρέμεινε μεχρι τέλους του γεύματος. Όταν δε έπρόκειτο να σηκαθη από το τραπέζι, άφου ήπιε το ύπόλοιπο του κρασιού του, έγένετο στο στόμα του με την τελευταία ρομφηιά, και κατάβρεξε το ντεκολτέ της τολμηράς γενοιτισιάς του, η όποία έσπασε να έξαφανισθη καταντροπισμαμένη !...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΝΕΚΡΕΣ

Δέν πέθανες. Στην κάμαραν βόημα τ' άρωμά σου εινε χυμένο ως τώρα δά να βγήκες και άπάνω στον καναπέ, όπως τ' άφησες εινε το κέντημά σου, και το κομμάτι που άρεσες εινε άνοιχτο στο πιάνο. Άπάνω στο τραπέζι μου πάντα η δικη σου εικόνα που πάντα με την ήρημη ματιά της με κυτάζει, και δέν εινε ο άνεμος, μά είσαι έσύ, την πόρτα που μισανοίγεις γιά να μπής τις όρες που βροδούαζε. Δέν πέθανες. Είσαι παντού και είσαι μέσα σ' όλα : στών ρόδων το ξεφύλλισμα, στο στεναγμό του άγέρου, στα γέφη που ροδίζουνε όταν πεθαίνε η μέρα, κι' ως και τις νύχτες δίπλα μου σε νοιώθω έξαπλωμένη... Δέν πέθανες, άδιώροφο οι μήνες άν περναίνε :

τότε οι νεκροί πεθαίνουνε όταν τους λησμονάνε !
Κώστας Ουράνης